

Повидиму двамата прикарвали най мъчителнитѣ минути въ живота.

— Надеждо Петрова, казалъ най послѣ Налитаевъ, чувствувамъ, че Ви нанесохъ смъртна обида а послѣ това съмъ длъженъ да си отида.

И като ѝ се поклонилъ, Налитаевъ се опя-тилъ къмъ вратата.

VI

Да живѣе правдата.

— Не, останете не си отивайте извикала изведнжжъ съ тъквѣ рѣшителенъ гласъ Надежда Петрова, щото Налитаевъ неволно останалъ като вкамененъ.

Тя се намирала още въ силно развълнуваностъ състояние можело да се забѣлежи, че много ѝ било трудно, да се успокои и да задуши изведнжжъ развълнуваното чувство, така било трудно, както е трудно да се спрѣ отведнжжъ засилена желѣзница.

— Горчиво обидно е всичко ще ми казахте, но то бѣше право казала Надежда Петровна съ едвамъ чутъ гласъ, като си навождаше главата и седаше въ кюшето на канапето. — Седнете, прибавила, като показваше на Налитаева стола. — Не трѣба да се обиждамъ отъ честната Ви откровенностъ слѣдователно не трѣба да оставате къщата ми, напротивъ даже изказаното Ви право, Ви спичели въ очитѣ ми още повече уважение.

— Ако бѣхте могли да узнаете, Надеждо Петровна, колко ми бѣше мъчно да Ви кажа всичко това, то навѣрно бихте мя простили отъ все сърдце.